

Bilag VIII.

Til det af Folketinget nedsatte Udvalg til Behandling af Forslaget til Lov om Foranstaltninger til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme.

Efter det af Hs. Ekscellence Landbrugsministeren den 22. Januar d. A. i Folketinget forelagte Lovforslag vil der, saafremt Forslaget under dets nuværende Form gives Lovkraft, ske en betydelig Reduktion af de Tilskud, der af Staten ydes til Hesteavlforeningerne, samt i Præmiebeløbene ved Statshingsteskuerne; derfor finde undertegnede Formænd for jyske Hesteavlforeninger Anledning til at henlede det højtærede Udvalgs Opmærksomhed paa, at „Samvirkende jyske Hesteavlforeninger“ allerede i 1910 havde nedsat et Udvalg med den Opgave at imødegaa Ulemperne ved de bebudede Nedsættelser paa Husdyrloven. Med megen Betænkelighed gik man med til et Tilskud til Hesteavlforeningerne af indtil 2,500 Kr. pr. Hingst, fordelt paa 5 Aar, og en Præmiesum af 50,000 Kr. ved Statshingsteskuerne som det Minimum, hvorunder der ikke kunde gaas uden at skade Sagen og hemme Udviklingen, særlig i de fattigere Egne; og paa Hesteavlforeningernes Repræsentantmøde i Aarhus 1911 godkendtes Udvalgets Forslag, omend med Beklagelse over det store Offer, der maatte bringes.

I det forelagte Lovforslag er der gennem en Del skærpende Bestemmelser søgt at sikre, at Statens Tilskud netop kommer „det gode“ til Nytte, men da vi formene, at Tilskuddenes Størrelse nærmest maa siges at staa i Misforhold til de Forpligtelser, de ville medføre, særlig for „de bedste“ Hingstes Vedkommende, frygte vi for, at det ønskede Maal ikke vil naas netop paa Grund af Tilskuddenes Nedsættelse, og der ingen særlige Foranstaltninger foreslaas for at bøde paa dette Forhold.

Efter Lovforslaget ere de to nævnte Beløb nedsatte til henholdsvis 2,000 Kr. og 40,000 Kr. eller til det halve af det, Staten nu i ca. 10 Aar har ydet, og som Folk have vænnet sig til og indrettet sig paa. Ogsaa af den Grund vil en voldsom Reduktion gøre Fortræd; og navnlig opfattes Bestemmelsen om at nedsætte Statstilskuddet, der ydes til Avlsforenings-Hingste efter den nugældende Lovs Regler, med Fjerdedelen nærmest som uretfærdig.

Den økonomiske Betydning af Danmarks Hesteavl skal fornuftigvis ikke bedømmes alene efter Hestenes Udførselsværdi, men meget mere efter Værdien af det Arbejde, som Landets ca. 400,000 Arbejdsheste yde, og i Forhold dertil er Statstilskuddet kun ringe, thi Forbedring og Besparelser paa Arbejdskraften løbe let op i Millioner.

Efter det forelagte Lovforslag uddeles der ikke Statstilskud til Hingste ved Landboforenings-Dyrskuer (§ 3), saa de lokale Landboforeninger derefter intet faa at gøre med Hingstene. Ikke desto mindre er Indstillingsretten til Valg af Dommere ved Statshingsteskuerne ifølge § 8 lagt netop i de lokale Landboforeningers Haand, medens Valget af Dommere er overført fra Amtsraadene til Fællesforeningerne. Paa dette Omraade synes man altsaa at erkende det unaturlige i, at Magten er overgivet til uvedkommende.

Som bekendt er der, fra Begyndelsen støttet af Husdyrloven af 1887, fremstaaet en Mængde Hesteavlforeninger med henimod 25,000 Medlemmer af de mest forstaaende og interesserede Hestemænd og i Besiddelse af næsten alle Landets bedste Hingste.